

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XXI, 1941

CELOR CE BINEVESTESC PACE,

No. 3.

CUPRINS:

Dela Consiliul de Toamnă al Conferinței Generale A. Z. Ș., din 1940

Școala de Sabat

Porunca VIII-a din Decalog

Ea a gustat din viață

De ce ?

Studiul Bibliei

„...Și pe aproapele tău ca pe tine însuși”

Planul pentru Săptămâna Cărtii

Cinsprezece minute misionare

Groapa cu lei.

Cercul Misionarilor Voluntari

Partea evanghelistului laic în vestirea soliei îngerului al treilea.

Iubirea de aproapele

„Curierul Misionar”

Foaie lunară

a Uniunii Comunităților Evanghelice A. Z. Ș. din România

Inscrisă sub No. 324/938 Trib. Ilfov

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 10
Abonamentul pe un an lei 100.

Dela Consiliul de Toamnă al Conferinței Generale A. Z. Ș., din 1940

Se obișnuiește ca în fiecare toamnă, reprezentanții Bisericii Adventiștilor de Ziua Șaptea de pe întreaga față a pământului să se întrunească pentru a se studia mersul lucrării advente și pentru a face planurile necesare pentru următorul an. La fel și pentru 1940 s'a ținut acest Consiliu de Toamnă, de astă dată cu numărul restrâns de reprezentanți cari au putut să se adune, datorită împrejurărilor neprielnice de călătorie. În cele ce urmează redăm foarte pe scurt unele informațiuni asupra celor petrecute cu acest prilej.

Studiile biblice

Președintele Conferinței Generale J. L. McElhany pornind dela capitolul doi din Ioel, a arătat convingerea sa că a venit timpul să se vadă în mijlocul nostru o lucrare mare așa cum o descrie profetul. Nevoia cea mai mare a Bisericii este de a avea conducători în totul pocăiți, înviorați și înnoiți. Așa după cum spune Spiritul Profetiei: „Redeșteptarea adevăratei temeri de Dumnezeu în mijlocul nostru este cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră”. Fratele McElhany a accentuat mai departe nevoia de a face

o lucrare de evanghelizare mai mare. Nu e bine să fim mulțumiți cu lucrarea pe care am făcut-o până acum. Forțele lucrătorilor noștri să nu fie sechestrate pentru păstorirea comunităților, ci să fie îndreptate către evanghelizarea lumii.

Fratele W. A. Spicer, a arătat siguranța celei de a doua veniri a Domnului Hristos. Chiar dacă inima noastră ar începe să întrebe ca și profetul Habacuc de pe vremuri, de ce nu vine Domnul, trebuie să ne dăm răspunsul pe care și-l da și el, că adică ceea ce a fost spus se va împlini. Dumnezeu ține socoteală precisă; și atunci când se ajunge la numărul fixat de mai înainte, socotelile se vor încheia. Lucrul cel mare este ca fiecare dintre noi să fie pregătit pentru cercetarea prin care vom trece cu toții.

Fratele W. G. Turner a luat ca bază pentru studiul său Mica 2, 10 și Ebrei 11, 13—16. Dela data de când Adam a întors privirea dela Creatorul său, neamul omenesc a fost într'o lume stricată, și ochii omului au căutat după ziua când neamul omenesc să fie scăpat de sub apăsarea păcatului. Gândul că va veni o zi când totul va fi făcut din nou, a fost

o inspirație pentru poporul lui Dumnezeu în toate timpurile.

Fratele H. L. Rudy a prezentat un studiu din textul Isaia 51, 9—16. Dumnezeu răspunde la rugăciunea copiilor Săi cu asigurarea: „Eu, Eu vă mângâiu“. În vremurile acestea Dumnezeu dă poporului Său o însărcinare specială, de a duce cuvintele Lui la toate națiunile. Vremurile în care trăim au convins omenirea că toate în câte s'au încrezut nu le sunt de folos, și de aceea urmează să se reîntoarcă la Cuvântul lui Dumnezeu.

Fratele L. H. Christian a vorbit despre îndatoririle Adventiștilor față de nevoile actuale ale omenirii. „Trăim“, spunea dânsul, „într'un timp când chiar stâlpii de seamă ai societății omenеști cedează. Care este răspunsul la această situație? Marile puteri văd rezoluția în forță, războiu, cucerire și răzbunare. Financiarii văd că acum ar fi prilej de a câștiga bani. Educatorii spun că trebuie mai multă educație. Papalitatea spune că în ultimele luni a avut loc o schimbare de atitudine. Marile grupări protestante văd și ele primejdia dar nu găsesc leacul. Mica 3, 5—8.

„Ce au de făcut Adventiștii? Ei trebuie să folosească împrejurările acestea spre slava lui Dumnezeu, și spre creșterea credinței și iubirii în mijlocul membrilor ei“.

Fratele E. E. Andross a rostit chemarea. „Sunăți din trâmbiță în Sion“. Ioel 2, 1. Servii lui Dumnezeu din zilele noastre au să sune din trâmbiță în mijlocul Bisericii lui Dumnezeu și să spună poporului să înainteze. Sunetul trâmbiței trebuie să vestească primejdiile cari se apropie, să vestească apropierea zorilor. Omenirea trebuie să fie avertizată cu privire la nenorocirea care o așteaptă. Este timpul să ne trezim și să înaintăm căci nu va fi obstacol, ne spune Dumnezeu prin Spiritul Profeției, care să poată opri înaintarea copiilor lui Dumnezeu.

Fratele Andreasen a vorbit în ziua de 2 Octombrie 1940. A arătat că au trecut nouăzecișase de

ani dela evenimentele cele pline de înfrigurare dela 1844. Trebuie să luăm aminte ca legătura noastră pretutindeni să fie puternică în întreg corpul Bisericii și să se păstreze unitatea de conducere și direcție. A venit timpul ca să aibă loc revărsarea Spiritului Sfânt și trebuie să ne pregătim pentru primirea Lui. Ne aflăm în fața unor noi Rusalii. Să fim pregătiți pentru acestea prin cercetarea de noi înșine și pregătirea întregii Biserici.

Consiliul a adresat și un apel către toți credincioșii, rezumat în cuvintele următoare:

Ridică-te, Biserică, și termină lucrarea!

A venit timpul culminant din Istoria omenirii pe care Biserica îl aștepta de multă vreme, când în mijlocul frământărilor și necazurilor, să se vestească pe deplin solia prin mijlocirea puterii divine. Adevărul trebuie să ajungă centrul atenției și hotărîrii omenirii tocmai în vremea când față de solie se va arăta cea mai mare opunere. Ceea ce nu se face în vremuri de relativă liniște va trebui să se facă în împrejurări foarte nefavorabile.

De nouăzecișase de ani se vestește Intreita Solie Ingerească. Fără îndoială a venit timpul să ne ridicăm și să încheiem lucrarea. Acum cât se mai poate lucra trebuie să facem partea noastră pretutindeni. Ce trebuie să facem, să facem repede. Trebuie să câștigăm o nouă înțelegere a timpurilor și a datoriei noastre față de Dumnezeu și față de oameni. Trebuie să cerem în rugăciune ploaia târzie. Trebuie să facem planuri mai mari și să sporim în repeziciune. Să cerem în rugăciune redăptarea adevăratei temeri de Dumnezeu în inima noastră.

Lucrarea de evanghelizare trebuie să capete o nouă viață. Oameni rânduiți de Dumnezeu să ia asupra-le răspunderea unor puternice eforturi de evanghelizare. Prin locurile pe unde Evanghelia nu a fost vestită trebuie să se du-

că vestea mântuirii. Fiecare forță liberă trebuie să fie folosită pentru salvarea sufletelor delă pieirea veșnică. Predicatorii, slujbașii comunităților și membrii laici, să simtă că aceasta este cea mai de seamă datorie a lor și să fie îndrumați la o lucrare sistematică.

Toți cei cari s'au aflat de față la Consiliul de Toamnă din 1940 fac un apel călduros către întreaga Biserică și către toți predicatorii din lumea întreagă să se unească în rugăciune și devotată consacrare față de Dumnezeu pentru ca puterea Duhului Sfânt să se poate da pe față în viața noastră și în serviciul nostru. Invităm călduros Biserica din timpul sfârșitului să pornească la lucrarea de evanghelizare potrivit cu însărcinarea precisă ce ne este dată de Dumnezeu. „Ridică-te, Biserică, și termină lucrarea!“

Informațiuni statistice

În legătură cu dezvoltarea lucrării Advente se pot da următoarele informațiuni pentru finele anului 1939:

La finele anului 1939 lucrarea aceasta se săvârșea în 404 țări, insule și grupe de insule, de către 28.900 lucrători evangheliști și din instituții, cari foloseau 820 limbi și feluri de vorbire în lucrarea lor. Aceasta reprezintă un spor de 54 limbi în cursul anului 1939. În decursul ultimilor patru ani sporul netto de limbi a fost: în 1936, 71; în 1937, 65; în 1938, 52; în 1939, 54, un total general de 242 limbi în decursul ultimilor patru ani, sau un plus de o limbă nouă la fiecare șase zile în decursul acestui răstimp. Acum se tipărește literatură în 199 limbi diferite.

Numărul membrilor celor 8.761 de Comunități locale pe întreaga față a pământului la finele anului 1939 a fost de 486.670, cu un spor de 16.719 în cursul anului, sau un câștig de 3,56 la sută. Sporul de membri dela data ultimei Conferințe Generale din 1936 a fost de 63.702 membri adică 15,06 la sută.

Sunt 69 uniuni, 133 conferințe

locale, 306 misiuni, și 518 instituții, cu cari sunt legați 28.900 lucrători evangheliști și din instituții. Totalul personalului bisericesc pe 1939 reprezintă un lucrător la 16,84 membri. Cele 2.763 școli primare și superioare folosesc 6.240 învățători, cu 116.706 elevi, dintre cari 1.330 au intrat într-o ramură oarecare a lucrării bisericești, la finele anului școlar. Cele 158 sanatorii și săli de tratament cari folosesc 6.734 medici, surori de caritate, și alții, pentru îngrijirea unui număr de 739.324 bolnavi. În legătură cu cele 79 case de editură sunt întrebuințate 1.324 persoane pentru a produce în anul 1939 literatură în valoare de aproape șapte sute milioane de lei. Cele 29 fabrici alimentare folosesc la lucru 1.345 persoane.

Sunt deci pe întreaga față a lumii 3.560 instituțiuni și organizațiuni ale Denominațiunii, cu un personal de 28.900 angajați, reprezentând o cheltuială anuală de peste cinci miliarde lei.

Diferite hotărâri

s'au luat cu prilejul acestei Consfătuiri. Intre altele s'a hotărât ca adunarea Conferinței Generale să se țină în luna Maiu anul 1941. Această adunare trebuia de fapt să se țină anul trecut, dar deoarece evenimentele nu au fost favorabile pentru o bună reprezentare a tuturor organizațiunilor, a fost amânată. De asemenea s'au mai luat hotărâri pentru o mai atentă ținere a Zilei Domnului, pentru o lucrare mai temeinică pentru tineret, pentru cetirea atentă a scrierilor Spiritului Profetiei și altele, cari într-o formă mai amănunțită se vor prezenta cu alt prilej.

Domnul a protejat și a condus Biserica Lui pe întreaga față a pământului prin toate împrejurările cele grele prin cari a avut să treacă. Domnului să ne consacram pentru o mai credincioasă servire și pentru timpul care ne stă în față.

D. Florea.

Sâmbătă dimineața, cu cinci sau zece minute înainte de a se începe serviciul divin al școlii, fiecare membru al ei vine și își ocupă locul în clasa respectivă și se roagă în tăcere! Instructorii termină ora de unificare a înțeleșului lecțiunii și apoi pășesc și ei cu demnitate, fiecare în clasa respectivă. Dirigintele, printr'un sunet de clopoțel anunță deschiderea serviciului divin; prezintă cântarea, toți se scoală în picioare fără prea mult șgomot sau șoaapte. Conducătorul corului dă tomul cântării și toți încep să cânte. După aceea urmează toate celelalte în aceeași ordine...

Domnind spiritul solemn de mai sus în școala de Sabat, este de dorit ca să nu se mai deschidă ușile localului și să intrăm sau să ieșim, turburând liniștea care împiedică lucrarea Duhului Sfânt. De aceea **PUNCTUALITATEA** să fie ținta tuturor școlarilor.

În unele școli de Sabat constatăm că la cetirea rapoartelor secretarilor apar multe absențe ne-motivate, mai cu seamă la tineri și copii. În alte locuri vedem cu părere de rău cum mulți dintre membrii tineri ai școlilor de Sabat lipsesc cu tot dinadinsul de la începutul serviciului divin, pentru că nu prea știu lecțiunea și se rușinează neputând da răspuns la întrebarea instructorului, fie cu ocazia repetiției lecțiunii trecute, fie cu predarea celei noi. A nu ști e ceva omenesc și fiecare om face experiențe în privința aceasta, și dacă am ști toate n'am avea nevoie să fim școlari. Deci tinerii noștri trebuie să ia parte cu mult curaj la serviciul școlii de Sabat, chiar dacă se întâmplă câte odată să nu știe.

Sufletele cari se lipsesc de școala de Sabat din motivele de mai sus, rămân departe de binecuvântările lui Dumnezeu și prin intrarea lor târziu în sala de școală turbură atenția celorlalți și micșorează solemnitatea serviciului.

„Acei cari iau parte la lucrarea școlii de Sabat ar trebui să fie

persoane cari s'au consacrat lui Dumnezeu. Ei ar trebui să fie bărbați și femei cu o credință tare și cu o simțire caldă, cari au un spirit viu, și cari sunt interesați în toate lucrurile ce aparțin lucrării lui Hristos. Ei trebuie să se consacre lucrării fără rezerve, și în vederea oricărui sacrificiu de care ar fi nevoie, predându-se pe altarul Domnului și rugându-se cu vocea tare și cu lacrimi pentru convertirea tinerilor cari au fost încredințați grijii lor. Printre aceia cari vor lucra pentru Domnul în școala de Sabat, orice ambiție egoistă, să fie crucificată și să nu fie făcut nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși”. — Mărtu-

„Cei a căror datorie este să a-leagă instructori, ar trebui să fie cu multă băgare de seamă și să nu aducă în școală persoane cari nu sunt pregătite să exercite o bună influență. Care este purtarea instructorului? Este el punctual? Acest lucru ar trebui luat în seamă pentru că este esențial pentru un instructor. Cum poate el să ceară acest lucru necesar celor din clasa sa, dacă el nu este exemplu în punctualitate?” — „Mărturii pentru școala de Sabat”, p. 64.

Dacă instructorul nu este la locul lui la timp, elevii rămân fără niciun rost și lucrul acesta duce la desordine și slăbire generală, care foarte ușor poate molipsi și alte clase.

„Acel care va primi răspunderea de instructor nu este deplin demn pentru aceasta dacă nu-și simte răspunderea poziției sale și nu caută să învețe cât mai mult”. — „Mărturii pentru școala de Sabat”, p. 84.

Dea Bunul Dumnezeu ca noi cu toții fără deosebire de vârstă, să sprijinim în aceste timpuri grele școlile de Sabat, cari pot să formeze caracterele tinerilor și copiilor noștri și îi pot îndruma spre Impărăția cerească!

Porunca VII-a din Decalog

Porunca ne spune: „Să nu furi”, dar ea nu ne spune, ce să nu furi. Nu numai proprietatea cuiva se cuprinde în oprirea făcută de această poruncă. Ea cuprinde orice lucru care aparține altuia, la care noi nu avem niciun drept, așa cum ar fi timpul, secretele, reputația, odihna, libertatea altuia. Dacă noi răpim cuiva, în mod ilegal, vreunul din aceste drepturi, îi facem un rău și suntem călcători ai legii.

Există încă o cale prin care putem viola această poruncă, atât după literă cât și după spirit: aceasta este, când răpim pe cineva de drepturile lui în ce privește serviciul, banii, proprietatea sau altceva. Mulți își permit abuzuri în această privință și trebuie făcuți atenți.

O mare sumă de bani se pierde în fiecare an, pentru că oamenii nu-și achită datoriile. Ei cumpără și nu plătesc; ei primesc servicii, dar neglijează să răsplătescă munca. Sume enorme se pierd anual în chipul acesta. În ultimul timp, această metodă necinstită s'a răspândit foarte mult, și, chiar națiunile, cari mai înainte și-au păstrat la înălțime cinstea lor, acum au dat greș. Când popoarele refuză a-și recunoaște datoriile, cetățenii urmează exemplul lor, și astăzi există un spirit de repudiere, care a slăbit structura creditului mondial. Cinstea veche și demodată se găsește foarte rar astăzi, și oamenii nu mai pun multă bază pe garanții. Am ajuns într'un timp nou.

Niciun om nu poate însă rămâne creștin și să refuze a plăti altuia ce s'a obligat să plătească. Aceasta pare atât de lămurit încât nu mai necesită nicio argumentare; rămâne însă faptul că și mulți membrii ai Comunității lasă de dorit în această privință. Ei par a nu mai avea nicio mustrare de conștiință, fie în obligațiile lor față de persoane individuale sau față de instituții. Ei au primit

(Urmare)

de Prof. M. L. Andreassen

Facultatea de Teologie
Washington

servicii în bunuri sau în bani; dar ei nu iau nicio măsură spre a-și clarifica situația contului sau datoriilor lor. Este interesant să-ți arunci o privire asupra registrelor unei instituții, și să vezi nume de persoane cari sunt datorate de ani de zile, dar cari nu fac parese nicio sfortare spre a-și plăti datoriile. Ar face o impresie penibilă la mulți, dacă s'ar publica o listă cu asemenea persoane, și reputația multora ar fi distrusă. E semnificativ că există chiar bărbați din poziții înalte cari nu au atât respect pentru cinstea lor personală, încât să-și plătească datoriile. Dar acestea tot vor fi plătite de cineva. Dacă acei cari și-au luat obligația nu plătesc, alții vor trebui să plătească și mai mult pentru aceasta. Se poate întâmpla ca vreo văduvă sărmană dar cinstită, să poată ajuta la achitarea vreunei polițe a vreunui cetățean cu mai bună situație materială decât ea, dar a cărui filosofie despre viață îi permite să înșele.

Afacerea și religiunea

Unii despart ocupațiunile lor de afaceri de religiunea lor. Ei pot proceda cu asprime, pot trage foloase dela alții, și totuși, se pretind mai departe creștini. Unii ca aceștia se înșeală pe ei înșiși. Regula de aur rămâne tot regulă creștină. Dacă trebuie să iubesc pe aproapele meu ca pe mine însumi, atunci trebuie să mă port, în chestiunile mele de afaceri cu el, astfel, încât să fiu convins că am pe inima mea atât interesul meu cât și pe al lui. Aceasta e poate greu de făcut într'o lume ca aceasta în care trăim noi, — unii vor zice chiar că e cu nepu-

tință, dar dacă aceasta este imposibil, atunci ar fi să admitem că și principiile lui Hristos sunt imposibil de practicat, că El a avut o frumoasă viziune, dar că aceasta nu s'ar fi putut niciodată înfăptui în viața aceasta, și că El n'ar fi avut experiență în afacerile moderne. Totuși noi credem că există o cale în care principiile Sale să-și poată găsi aplicația, și trebuie a li se da o ocazie favorabilă spre a fi date pe față. Unii poate ar zice că creștinismul nu a dat greș, dar că greutatea se află în faptul că n'a avut ocazie până acum să se manifeste. Să-i dăm atunci asemenea ocazie.

S'a declarat mai înainte, că temelia acestei porunci ar fi dreptul de proprietate, un drept pe care și Dumnezeu îl recunoaște și-l protejează. Dacă iau cu împrumut o carte și neglijez s'o dau înapoi; dacă scriu prin ea, și-i scad astfel valoarea; dacă vatăm proprietatea aproapelui meu, pe vreo cale oarecare; dacă descopăr vreo valoare deosebită în ea, de care proprietarul nu-și dă seama, și iau această proprietate pe un preț mult mai mic decât este valoarea lui reală; dacă îndelungesc plata unei datorii cinstite, și răpesc în felul acesta pe creditor de folosirea banilor săi; dacă neglijez a fi cu aceeași grijă pentru proprietatea publică ca și pentru a mea, atunci mă fac vinovat, într'o măsură mai mare sau mai mică. Neglijența sfârșește adesea în distrugere, depreciere sau pierdere a proprietății. Aceasta este condamnată de porunca opta.

Păcătuirea împotriva lui Dumnezeu

Până aici am discutat asupra păcătuirii împotriva oamenilor. Să vedem dacă nu cumva e posibil să păcătuim și împotriva lui Dumnezeu, tot atât de mult. Și păcătuirea împotriva lui Dumnezeu nu este mai puțin osândită ca aceea împotriva omului. Cei mai

mulți oameni vor zice că e și mai gravă.

În cartea profetului Maleahi, Dumnezeu aduce anumite învinuiri împotriva oamenilor. El spune că ei îl înșeală. Iată raportul, așa cum îl redă Maleahi 3, 8, 9: „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: „Cu ce Te-am înșelat? Cu zeciuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime“. Acesta este, de fapt, un act grav de acuzare. Invinuirea este, că oamenii înșeală pe Dumnezeu.

Dintre toate câte Dumnezeu ne dă nouă, El pretinde o anumită parte ca fiind a Sa. Această parte este zecimea, sau a zecea parte. Despre aceasta Dumnezeu zice: „Orice zeciuială din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este un lucru închinat Domnului“. Lev. 27, 30. Zecimea este sfântă întocmai ca și Sabatul. Ea aparține lui Dumnezeu, și noi nu trebuie s'o folosim pentru noi înșine. Ea este dedicată lucrării lui Dumnezeu, și trebuie folosită în acest scop.

Nu este dreptul nostru al fiecăruia de a hotărî cum să se întrebuițeze zecimea. Noi trebuie s'o aducem „în tezaurul“ casei Domnului, și să lăsăm pe acei cari au însărcinarea aceasta să poarte răspunderea pentru folosirea ei. Dumnezeu ne indică locul unde să depozităm zecimea noastră, și ne arată binecuvântarea care va veni asupra noastră dacă facem așa: „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul Oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgăzurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare. Și voi muștra pentru voi pe cei ce mănâncă, (lăcusta) și nu vă va nimici roadele pământului, și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre, zice Domnul oștirilor. Toate neamurile vă vor ferici atunci, căci veți fi o țară

plăcută, zice Domnul oștirilor“. Mal. 3, 10—12.

Când poporul zicea: „In ce Te înșelăm?“, Dumnezeu le-a răspuns: „In zecimi și daruri“. Dumnezeu nu cere numai zecimea, ci și darurile. Aceasta poate să pară ca o mare greutate pentru unul care n'a avut obișnuința de a fi darnic față de lucrarea lui Dumnezeu. Zecimea însă e ceva hotărît: A zecea parte. Darurile însă nu sunt precizate, cât să dăruiască cineva. Aceasta e lăsată la dispoziția fiecăruia. El poate da mult sau puțin, după cum se simte înclinat, și Domnul îi dă prosperitate. Dumnezeu iubește pe dătorul voios; și oricare ar fi suma, ea va fi bineplăcută în ochii Domnului, dacă va fi dăruită cu dragă inimă, iar nu cu sgarcenie sau din silă, și nici de ocniile oamenilor.

În ultimii ani s'a observat o tendință din partea unor bărbați cu renume, de a-și recunoaște răspunderea față de Dumnezeu pentru aceea ce li s'a încredințat. Oameni cu bogății mari au întemeiat instituții de binefacere, cari au săvârșit mult bine omenirii. În cunoașterea diferitelor boale s'au făcut progrese mari, prin posibilitatea dată de mijloacele puse la îndemână de acei cari au fost în stare să facă mari donațiuni. Tot așa este cazul și în domeniul științei, și fiii oamenilor au tras foloase din noile descoperiri. Au fost înființate case de editură, au fost alcătuite colegii, au fost ridicate instituții pentru cei loviți de nenorociri, și alte multe întreprinderi de binefacere au fost ajutate de bărbați și femei cari și-au recunoscut obligația față de societate. Aceasta e bine și vrednic de laudă. Ea însemnează o trezire a simțului de răspundere, pentru care trebuie să fim mulțumitori.

Dar în desacord cu această tendință este faptul, că biserica este mai puțin ajutată astăzi ca înainte. Toate marile confesiuni au înregistrat, în ultimii ani, mari scăderi în veniturile lor. Mulți membri ai Comunității recunosc obligația de a plăti zecime, dar în ce privește darurile, raportul

nu e încurajator. În comparație cu venitul membrilor Comunității darurile sunt foarte neînsemnate. Ce se poate face pentru o îmbunătățire în această privință?

Acela care poate da o sumă mai mare sau mai mică, și nu face aceasta, nu numai că răpește pe alții, ci și pe el însuși. Unii oameni sunt în lipsă, pentru că alții au mai mult decât le trebuie. Este o binecuvântare pentru cineva a primi ajutor când este în nevoie. El poate se roaga la Dumnezeu să-i ajute pe vreo cale oarecare, și ajutorul îi vine tocmai la timp de nevoie. El mulțumește lui Dumnezeu și simte că El i-a ascultat rugăciunea. El a primit o binecuvântare, și e mulțumitor. Totuși Biblia declară că e mai binecuvântat a da decât a primi. Dacă așa stau lucrurile, acela care refuză este mai păgubit de binecuvântare decât acela care n'a primit ajutorul. S'a pierdut deci o îndoită binecuvântare.

Trebuie accentuat că Dumnezeu nu duce lipsă de banii noștri. Tot aurul și argintul este al Său, și toate vitele de pe miile de coline. El nu are nevoie de ceea ce poate dăruia un bogat, chiar dacă ar da tot ce are. Când Dumnezeu cere dela noi să dăruim, aceasta n'o face pentru folosul Său, ci pentru al nostru. Noi trebuie să dezvoltăm un sentiment de răspundere spre a face această lume un loc mai bun de locuit, și trebuie să conlucrăm în mod conștiincios cu Dumnezeu, împărțind ceea ce avem cu aceia ce nu au. În felul acesta, noi devenim conlucrători cu Dumnezeu.

A răpi pâinea dela gura copiilor noștri însemnează a face însă mai rău. Dar dacă refuzăm să împărțim ceea ce avem cu acei ce nu au, împiedecăm prin aceasta ca lumina să meargă la acei cari zac în întunec.

Să nu răpim nimănui drepturile sale

Privind însemnătatea poruncii „Să nu furi“, prin aceea că nu trebuie să păgubim pe cineva de ceea ce este dreptul lui, noi mărim scopul ei material. Au oare

Ea a gustat din viață

și cei neprivilegiați și călcați în picioare dreptul să fie tratați frumos? Au oare copiii dreptul ca să fie aduși și ei în împrejurări mai bune, ca să poată căpăta o educație, și să li se dea o bună creștere? Au și rasele înapoiate dreptul la viață, la libertate și la năzuința după fericire? Au și ele dreptul să asculte solia Evangheliei și să primească binecuvântarea pe care o aduce cu sine asemenea vestire? Dacă nu admitem ideea greșită, că fiecare trăiește numai pentru sine, și că niciunul nu ar avea vreo răspundere față de altul, atunci suntem siliți să admitem că votul nostru față de lume este o datorie pe care n'am îndeplinit-o.

Intrebarea: „Va înșela oare omul pe Dumnezeu?” are o importanță serioasă. Înșelând pe oameni, înșelăm pe Dumnezeu. Tot ce se face unuia din cei mai neînsemnați oameni, El consideră ca fiind făcut Lui. El Se identifică în totul cu oamenii nu numai cu cei bogați și privilegiați, după cum se așteaptă unii, ci și cu cei săraci și nevoiași. El zice, că aceea ce facem acestora, facem Lui. Și viceversa, tot ceea ce neglijăm să facem lor și pentru ei, neglijăm să facem Lui și pentru El. El face cauza lor cauză Sa. Putem face oare mai puțin?

Noi nu putem spune că ceea ce are loc în Africa sau India ori în alt colț al lumii nu ne-ar privi pe noi. Și acest adevăr devine tot mai învederat. Dacă se ivește vreo molimă în cea mai îndepărtată parte a pământului, orice țară este amenințată. Dacă o idee sau descoperire se ivește undeva aceasta va influența pretutindeni pe unde trăiesc oameni. Acest pământ este un tot unit, iar noi suntem niște făpturi legate de pământ. Dacă Dumnezeu Se identifică pe Sine cu cel mai sărac de pe pământ, încât se poate zice: „Și în toate necazurile lor, El a fost împreună cu dânșii”, atunci noi trebuie să recunoaștem aceeași legătură intimă între noi și semenii noștri, și să nu ne astupăm urechile și ochii față de nevoile și necazurile lor.

Sora Lena, cu chipul ei plin de nevinovăție și curăție, veghiază, îmbrăcată în uniformă albă, la capul unei tinere suferinde, luându-i pulsul din când în când.

„N'am văzut fată mai frumoasă ca asta”, se gândea ea. „Așa păr frumos și ondulat și-așa ochi albaștri!” Și aplecându-se zămbitoare deasupra fetei exclamă: „Tu ești o fată bună, draguța mea, și peste puțin timp iar vei fi sănătoasă”. Fata se'ntoar-se nervoasă de sub cearșaful alb, și sughițând, zise:

„Eu nu vreau să mă fac bine. De ce nu mă lăsați să mor?”

Sora îi puse mâna pe frumusu-i păr buclat, mângâind-o: „Nu spune așa Letco, tu nu trebuie să mori”.

— De ce?

— Tu ai toate posibilitățile ca să trăiești, căci ești tânără și frumoasă. Peste câteva zile te vei face bine și atunci te vei putea duce acasă.

— Acasă!”, izbucni din nou fata, eu nu mă mai pot întoarce acasă. Eu am fugit de-acasă și acum nu mai pot să mă întorc acasă. Pentru mine nu mai este loc în lumea aceasta.

— Bine Letca, nu te mai necăji atâta. Eu sunt sigură că lucrurile nu sunt așa de grave cum crezi tu. Mai vorbim noi pe urmă. Acum vreau să te las să te odihnești puțin.

— Nu, eu nu pot să mă odihnesc, răspunse Letca. Lăsa-mă să-ți spun greșeala mea acum.

— Bine, spune!

— Eu am avut o familie bună, începu Letca, părinții mă iubeau foarte mult și doreau să mă vadă fericită, mai mult chiar decât doream eu. Dar asta nu mă mulțumea. Eu vroiam „să-mi petrec puțin”. Vroiam să mă duc împreună cu alte fete și băieți, să fiu liberă și să mă conduc singură. Tatăl meu nu mă lăsa, fiindcă eram prea tânără. Atunci începu să cred că tatăl meu se poartă prea aspru cu mine. Alte

fete, mai tinere ca mine, plecase, și vroiam să fiu și eu cu ele. Gândul că sunt tratată rău mă tot frământa mereu, până când simții că nu mai pot rămâne acasă la părinți, și într'o zi luai 2.000 de lei din banii tatălui meu, sau la drept vorbind, i-am furat, și fugind de-acasă am venit la oraș. Mă așteptam ca aici totul să fie mai bine, petreceri, mai multă fericire, ca să-mi pot petrece și eu puțin. Dar... dar... n'a fost așa; aici totul este rece, desgustător și viața nemiloasă. Am încercat să găsesc undeva de lucru, dar n'am găsit. Banii mi se terminară repede și n'aveam nici unde dormi și umblam uneori zile întregi fără să fi mâncat o bucătică de pâine. Ajunsă la disperare, în cele din urmă m'am dus la un birt, unde am cerut să-mi dea ceva să mănânc. Stăpânul birtului făcându-și milă de mine, îmi dădu de lucru, să spăl farfuriile. Acasă nu spălasem niciodată farfuriile, dar acum trebuia să spăl grămezi de vase pline de grăsime.

Aici Letca, scuturându-se ca de ceva îngrozitor, își continuă povestea sa tristă și dureroasă.

„O, totul a fost ca un vis ca și cum nu eu aș fi fost acolo. Imi pierdusem orice putere, iar cu inima și cu gândul eram înapoi la casa părintească. Parcă vedeam bucătăria noastră caldă și curată, și masa pe care mâncam cu așternutul ei frumos; tata îmbătrânit, cu părul albit de suferință, mama cu mâinile obosite, stând îngândurată; surioara mea Toni și frățiorul meu cel mic Pavel. Toți adunați în jurul mesei așteaptă ca tatăl meu să rostească rugăciunea. Parcă auzeam cuvintele sale: 'Tată, îți mulțumesc pentru hrana aceasta'. Simțeam parcă și mirosul plăcut al mâncărilor de pe masă. Ce mâncări bune! zarzavaturi, lapte, pâine coaptă bine, abia scoasă din cuptor, și simțeam binecuvântarea'n bucătăria noastră. O, simțeam că nu mai pot suporta sta-

rea în care mă aflam! Vroiam să mă duc iarăși acasă, dar nu puteam. Pentru mine pierise orice nădejde de a mai vedea fața părinților mei. Tare îmi era dor de ei, și totuși trebuia să spăl înainte la vase. Mă gândeam că asta îmi va fi pedeapsa pentru toată viața. Eram descurajată de tot. Doream să mor. De ce nu m'ați lăsat? Nu știți că și Biblia spune că plata păcatului este moartea? Eu am săvârșit păcat, și doream să mor”.

— Da, Biblia spune că plata păcatului este moartea, răspunse sora Lena, dar în Romani, capitolul 6, versetul 23, spune mai departe: „Dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos Domnul nostru”. Vezi, Letca, și dacă ai greșit nu trebuie să continui mai departe cu greșeala. Dumnezeu îți oferă viața veșnică. De ce nu primești în cele din urmă darul Său, viața veșnică? Tu știi, draga mea, continuă sora Lena, că nimeni nu poate sluji la doi stăpâni în același timp. Nici tu nu poți sluji lui Hristos și în același timp și lumii. Trebuie să-ți alegi unul din aceștia. Tu ai gustat din lume și ai văzut cât este de amară, nemiloasă și tirană. Nu vrei să te întorci și să vii la Hristos?

— Crezi că El mă va primi? întrebă Letca, căutând să apuce mâna soriei.

— Cu siguranță că te va primi, îi răspunse ea cu blândețe.

DE CE ?

„De ce, o, Doamne, de ce?”. Aceste cuvinte, poate mai mult decât altele, au izbucnit din inimile îndurerate ale ființelor omenești, îndreptate fiind către Cel Atotputernic din ceruri.

În primele ceasuri ale unei dimineți de primăvară mă aflam în camera soriei mele. Cu mâna îi mângâiam fruntea. Am chemat-o încet pe nume, dar n'am primit niciun răspuns. Aplecându-mă deasupra-i, am chemat-o iarăși în

Acum, te rog încearcă să dormi. Un zâmbet de fericire se ivi pe buzele palide ale fetei și pe chipu-i se reflecta pacea sufletească. Și astfel închise ochii...

— Am să dorm, făgădui ea, dar, Sora, vrei să scrii o scrisoare în locul meu? O... o scrisoare pentru tatăl și mama mea.

O săptămână mai târziu, sora Lena își luă „ziua bună” dela noua soră în Domnul Hristos, care se făcuse bine și se simțea fericită. Tatăl ei venise, ca răspuns la scrisoarea mea, s'o ia acasă pe Letca. El îi întinse mâna sa obosită soriei Lena, și-i zise: „N'aș putea să vă răsplătesc niciodată deajuns pentru ceea ce ați făcut pentru fiica mea”. Glasul i se ntrerupse, și lacrimile îi umplură ochii slăbiți de-atâta plânset.

— Dvs. mi-ați salvat viața, adăugă Letca smerită. Dvs. mi-ați redat din nou părinții și casa unde am crescut, și ceva mai mult, pe Mântuitorul meu. O, sora Lena, cum doresc ca și alte tinere și tineri, nemulțumiți de viața în căminul părintesc, cari caută să guste din plăcerile lumii, să cunoască și ei experiența mea! Dacă o vor ști-o, sunt sigură că nu vor face greșeala pe care am făcut-o eu... O, dacă ar putea cineva să le vorbească despre aceasta!

— Poate că cineva o să le-o facă cunoscut, draga mea, răspunse sora Lena, râzând fericită.

Trad. de Ceacarov

că fața mamei mele nu se lumina și că timpul, în loc să șteargă și să vindece rana, părea că o adâncește tot mai mult. Zi după zi se da după treburi încoace și încolo și căuta să-și ascundă durerea, așa cum încercam s'o ascund și eu pe a mea. Rareori vorbeam despre ea între noi, pentru că cuvintele nu foloseau la nimic. Era un fel de mângâiere și înțelegere când rămâneam în tăcere.

Din pricină că sora mea fusese bolnavă toată viața ei, rămăsese acasă cu mama cea mai mare parte din timp, pe când eu am mers tot mereu pe la școli. Pentru motivul acesta între ele se formase o legătură care se deosebea cu mult de aceea dintre mine și mama. Imi dădeam seama că acum în viața mamei era un gol pe care nu-l puteam umple cu ființa mea, oricât aș fi încercat.

Înima mea începuse să se răsvrătească împotriva soartei care vroise așa, și uneori îmi venea să întreb pe Dumnezeu: „De ce, Doamne, de ce?”

N'ar fi fost mai bine să mor eu în locul soriei mele? Ea era așa de blândă, așa de amabilă, totdeauna împrăștiind o influență iubitoare în jurul ei, în timp ce eu eram prea preocupat cu afacerile mele ca să mă mai pot îngriji de efectul pe care faptele și cuvintele mele îl au asupra altora. Dacă Dumnezeu a vrut să ia pe cineva din familia noastră, de ce n'aș fi fost eu acela, și să fi lăsat pe surioara mea împreună cu mama?

Și într'o zi răspunsul veni sub forma unui gând, anume că sora mea fusese bolnavă și suferise mult; acum ea se odihnea fără durere. Oare s'o invidiez eu pentru odihna pe care Dumnezeu în harul Său i-a dat-o? Ea trăise o viață credincioasă și era pregătită pentru ceasul suprem. Să mă revolt eu față de un Tată cerească, care în marea Sa milă a fost destul de îndrumător ca să-mi dea timp să învăț cum să fac voia Lui? Și știu că chiar dacă nu mi-a răspuns când am strigat-o în acea oră de dimineață, ea va fi gata să răspundă la chemarea

lui Isus când va veni El, în dimineața învierii.

„De ce, Doamne, de ce?”

Acum câțiva ani am cunoscut o mamă care era foarte amărită din pricina încăpățănării celor doi fii ai săi. Ea era o femeie bună și avea un soț cumsecade, cu toate că nu împărtășea vederile ei religioase. Ea îi dăduse la o școală creștină, de unde nu peste mult timp au fost eliminați din pricina purtării lor rele. Îndepărtându-se mai mult și tot mai mult de învățăturile primite în familie, își astupară urechile față de rugămintele ei, și în ciuda multelor ei eforturi de a le ajuta, continuară să meargă pe calea cea rea.

Mama era foarte îndurerată și adeseori exclama: „De ce să fi apucat copiii mei pe o așa cale, când eu m'am străduit așa de mult să-i învăț? O, Doamne, de ce?”

Într-o zi fiul cel mai mic a fost învinuit de o faptă gravă și adus în fața tribunalului. Osânda nu i-a fost ușurată, cu toate că și-a negat vinovăția, pentru că nu era la prima sa faptă rea, chiar dacă acum fusese prins de prima dată. Mama sa l-a văzut dus la o școală de corecție, într'un oraș îndepărtat. Inima ei de mamă îndurerată striga către Dumnezeu: „O, de ce?”

Dar când a mai trecut timp și a auzit despre progresul pe care îl făcea el sub stricta supraveghere a școlii, amărăciunea ei s'a potolit. După ce trecuse o lună de la plecarea lui, mama și-a luat pe fiica ei de șase ani și a plecat să-l viziteze. Când a venit înapoi acasă, cunoștea în inima ei răspunsul lui Dumnezeu la întrebarea ei „De ce?” Ea a văzut că fiul ei făcea progrese, că își schimba purtările și își dădea seama că are să ajungă un adevărat bărbat. Ea se ruga lui Dumnezeu ca bunele sale deprinderi să fie bine întărite în timpul acesta de executare a sentinței, pentru ca atunci când va veni acasă să evite tovarășiile și căile de mai înainte. Cu toate că mama era încă rănită, în inimă ea mulțumea lui Dum-

nezeu că pedeapsa venise în vârstă fragedă a copilului său, poate ca o prevenire a unei vinovății mai mari și a mai mari pedepse când avea să fie mai în vârstă.

„De ce, Doamne, de ce?”

O numeroasă familie de fii și fiice se adunase în jurul bătrânului lor tată și cu o iubire plină de gingășie încercau să-l mângâie în durerea lui.

Dar idolul inimii sale nu mai era, și el refuza să fie mângâiat. De ce acest prea iubit fiu al său fusese lăsat să moară după cum bănuia el, într'un mod așa de îngrozitor? Inima lui Iacob striga către Dumnezeul său plină de întristare, și el a plâns multe zile pentru băiatul acesta pe care îl iubea așa de mult. Dar anii au trecut, Iacob a îmbătrânit și odată cu el s'a potolit și durerea inimii lui după pierderea fiului său. Dar și el avea să primească un răspuns din partea lui Dumnezeu la întrebarea „De ce?”

Cu prilejul unei foamete mari în țara Canaanului, la mulți ani după aceea, fiii lui s'au hotărât să se coboare în Egipt spre a cumpăra merinde. Inchipuiți-vă bucuria și surprinderea lor când au găsit aci pe frațele lor pe care îl vându-se în robie — același frate pe care tatăl lor îl credea sfâșiat de fiare sălbatice și după care plânsese atâția ani!

Cât de fericiți au fost fiii lui Iacob să-l ducă la acela pe care îl iubise așa de mult, și când s'a întâlnit cu familia lui, Iacob a înțelese din cuvintele lui Iosif: „Dumnezeu m'a trimis înaintea voastră ca să vă rămână sămânța vie în țară, și ca să vă păstreze viața printr'o mare izbăvire”.

„De ce, Doamne, de ce?”

Alice era revoltată până în fundul sufletului din pricina nedreptății vieții. „De ce?”, se întreba ea, „dintre toate familiile de pe pământ, din cari ar fi putut alege, și-a ales tocmai pe a mea să fie lovită de durerea aceasta?” O durea inima după tatăl ei — după iubirea, tovarășia și grija ocrotitoare pe cari celelalte fete le au în tații lor. O, de ce să nu

aibă și ea unul? Și de ce să nu aibă și ea un cămin plăcut, astfel ca mama să nu fie nevoită să lucreze așa din greu, și ca să poată fi cu toții fericiți și în pace? Când se gândea așa, Alice și-a lăsat mintea să sboare în trecut la adevărata viață de cămin pe care o cunoscuse odată, când nu fusese decât o fetiță de câțiva anișori.

Pe vremea aceea avea un tată, și Alice, fiind cea mai mică, fusese favorita lui. Își aducea aminte cum ședea pe genunchii lui și cum găsea micile surprize pe cari obișnuia să le aducă acasă în buzunarul paltonului său. Dar acum nu mai era nici tata, și nu mai era nici cămin fericit. De multe ori Alice și surorile și frații săi erau despărțiți de mama lor, fiecare trăind în locuri diferite, rareori având prilejul să se vadă unii cu alții.

Gândindu-se la aceasta în comparație cu căminurile plăcute pe cari le aveau multe dintre prietenele ei, sufletul lui Alice striga iarăși: „De ce, Doamne, de ce?” De ce să nu aibă și ea un tată ca celelalte fete? De ce să fie ea lipsită de un adevărat cămin? Părea a nu-și putea da niciun răspuns la această întrebare, și timp de mulți ani fetița aceasta nutrea aceste gânduri de nedreptatea vieții, în inima ei.

Într-o zi friguroasă de iarnă, când mama ei era bolnavă, o persoană pe care n'o mai văzuse niciodată în viață i-a adus vestea cea bună a revenirii în curând a Mănuitorului. Mai târziu, după ce Alice urmase cursurile unei școli creștine și învățase importanța soliei ingerului al treilea, ea și-a dat seama că viața are de oferit ceva mai mult decât numai un cămin pământesc. Poate că dacă ar fi fost binecuvântată cu un tată și un cămin fericit pe pământ, lucru pe care ea îl dorea atât de mult și îl invidia la alții, n'ar fi ajuns să cunoască marea iubire a Tatălui ceresc și să îmbrățișeze nădejdea unui cămin acolo sus.

Iarăși și iarăși Dumnezeu răspunde.

Studiul Bibliei

Să cetim Biblia la rând

Un plan bun este de a ceti Biblia la rând, dela început până la sfârșit.

Unii dintre pionierii credincioși, bărbați cari au fost lumini strălucitoare în primele timpuri ale soliei advente, și luminile lor strălucesc încă prin influența cea bună pe care au exercitat-o în vieța lor, au cetit Biblia de mai multe ori. Așa: S. N. Haskell a cetit Biblia de 63 de ori; I. N. Loughborough a cetit-o de 67 de ori; J. O. Corliss a cetit-o de 57 de ori. De zece ori a trecut oceanul. De câte ori se imbarca pe vapor, începea să citească Biblia, și când debarca, terminase cu cetitul.

Cu privire la astfel de oameni, cari studiază Biblia cu mult interes toată vieța lor, un cugetător din vechime a zis: „**Timeo hominem unius libri**“, — ceea ce înseamnă: „**Mă tem de omul unei singure cărți**“; adică, omul, care n'a cetit sau nu știe decât o singură carte, dar o știe bine, e un adversar temut. Uneori, se dă acestor cuvinte alt sens: **Mă tem de omul care și-a ales o carte și nu crede decât ce cuprinde ea.** (Thomas d'Aquin).

Această afirmație categorică, se potrivește de minune și se poate atribui pozitiv omului care și-a ales să citească toată vieța, Biblia.

Iubite Cetitor, dacă până acum n'ai cetit niciodată Biblia la rând, dela început până la sfârșit, să începi de acum încolo, și fă-ți din ea cea dintâiu, cea mai de valoare și cea mai plăcută carte de cetit, din toate câte există pe lume.

O cercetare zeloasă a Sfintelor Scripturi, și o examinare mai serioasă a pozițiunii noastre în lumina ei, e tot ceea ce poate fi mai necesar pentru noi, în aceste vremuri solemne.

Dacă vom începe să stimăm și

să iubim această carte a cărților, vom ajunge să fim convinși că Biblia devine cu atât mai frumoasă cu cât o cetim mai mult; cu atât mai însuflețitoare cu cât o înțelegem mai bine, și cu atât mai de un real folos, cu cât — ajungând să simțim spiritul profund și tainic al lui Dumnezeu la cetirea ei — ne dăm osteneala să traducem în fapte sublimele ei învățături.

INCET ȘI CU ATENȚIE

Biblia trebuie cetită încet și cu multă atenție. Când mâncăm, noi trebuie să ne gândim la mestecat fără încetare, în tot timpul mesei.

„**Cugetați la rumegătoare**“ — a zis cineva — „**acestea sunt mai înțelepte**“. (Mauries).

Pentru ca stomacul să mistue bine, să mâncăm încet și să mestecăm bine. Când mâncăm, să nu punem niciodată o îmbucătură în gură, până când cea dinaintea ei n'a fost bine mestecată și înghițată în întregime. **Așa fac rumegătoarele.**

La fel stau lucrurile și cu studiul: trebuie să ne gândim continuu la ceea ce cetim. Să cetim însă încet, căci numai așa vom avea timpul necesar să gândim la ceea ce cetim.

Cineva se ducea în grabă la gară. În drumul lui, întâlnește pe un credincios și-l întreabă: „Spune-mi repede, cum trebuie să-mi citesc Biblia? Numai cu o vorbă însă“ — îi strigă el. „**Gândindute**“, fu răspunsul primit.

Faguet, un profesor francez, zice: „Pentru a înțelege ce citești, trebuie mai întâi să citești **foarte încet**, și apoi să citești **foarte încet**, și totdeauna, până la ultima carte care vei avea onoarea de a o citi, va trebui să citești **foarte încet**... **Graba nu este decât o altă formă a lenei**“.

Un cuvânt înțelept zice: „**Bo-găția câștigată fără trudă, scade;**

dar ce se strânge încetul cu încetul, crește“. Prov. 13, 11.

„Dintr'o cetire grăbită a Scripturilor nu rămâne însă decât prea puțin folos. Cineva poate să citească întreaga Scriptură, și totuși să nu înțeleagă nimic din frumusețile ei și să nu priceapă înțelesul ei adânc. Un pasaj, un text, însă, studiat până când înțelesul lui ajunge pe deplin lămurit minții noastre, și până când legătura sa cu planul mântuirii ajunge bine vădită, e de mai mare valoare decât cetirea din fugă a multor capitole, fără scop anumit și fără a învăța ceva din această citanie... După cum minerul descopere vinele de aur prețios ascunse în sânul pământului, tot așa, cine caută în Cuvântul lui Dumnezeu ca după comori ascunse, va găsi adevăruri de cea mai mare valoare, **cari rămân ascunse cetitorului neatent și grăbit.** Cuvintele inspirației divine, bine cumpănite în inimă, ajung râuri mari, cari curg din izvorul vieții“. — „Calea către Hristos“.

Progresul în sfințire al unui om sau al unei Comunități, depinde de stăruința depusă în cercetarea Scripturilor. O mărturie zice: „**Nicio Comunitate nu va progresa în sfințire, dacă membrii ei nu cercetează după adevăr ca după o comoară ascunsă**“. — „Marea Luptă“.

Domnul îndeamnă pe toți, zicând: „**Cercetați Scripturile, căci socotiți că în ele aveți vieța veșnică. Și tocmai ele sunt cari mărturisesc despre Mine**“. Apoi, atrage atenția tuturor, dovedindu-le cât de primejdios este de a nu cunoaște Scripturile. El zice: „**Vă rătăciți, neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu**“. Ioan 5, 39; Mat. 22, 29.

Invățăturile Bibliei trebuie cetite des până ce se întipăresc pe deplin în memorie; iar după aceea, trebuie fixate în suflet ca adevăruri nerăsturnabile și ca reguli consacrate ale vieții și ale faptelor.

În alte cărți sunt gândurile oamenilor; în Biblie însă sunt gândurile lui Dumnezeu. Nu este puțin lucru să poți pricepe gânduri-

le oamenilor; dar, este cu mult mai important să cunoști gândurile lui Dumnezeu. Despre gândurile Sale, Dumnezeu zice: „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci, cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele de căile voastre și gândurile Mele de gândurile voastre”. „Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu”. Isa. 55, 8. 9; 1 Cor. 2, 10.

Oamenii cei mai strâns legați de Dumnezeu, sunt aceia cari recunosc vocea Lui, când El le vorbește.

În cartea „Educație”, la pag. 181, cetim următoarele cuvinte:

„Studiul Bibliei cere cele mai mari eforturi și cugetarea cea mai încordată. După cum minerul sapă în pământ după comoara de aur, tot cu atât zel și stăruință trebuie să căutăm și noi comoara din Cuvântul lui Dumnezeu.

În studiul zilnic, metoda de studiu verset cu verset este deseori cea mai folositoare. Cel care studiază, să ia un verset, și apoi să-și concentreze mintea spre a găsi gândul pe care Dumnezeu l-a pus în acel verset pentru el, și să stăruie asupra aceluia gând până și-l însușește. Un pasaj studiat în felul acesta până ce însemnătatea lui este văzută limpede, este de mai mare valoare decât cetirea în fugă a mai multor capitole, fără nicio țintă anumită înaintea ochilor, și fără dobândirea niciunei învățături pozitive”

Folosul studiului stăruitor este că, „fiecare rază nouă de lumină pe care noi o primim, ne dă o pricepere mai lămurită despre planul de mântuire, care este aducerea la îndeplinire a voinței dumnezeiești în salvarea omului. Noi vedem frumuseți și puteri noi în Cuvântul insuflat de Spiritul lui Dumnezeu și studiem paginile sale cu un interes mai adânc și mai încordat”. — „Patriarhi și Profeti”.

Atunci Biblia ne va deveni o comoară deschisă din care vom

scoate zilnic noi pietre scumpe. Cercetătorului zelos, Domnul îi dă următoarea făgăduință. „**Îți voi da vistierii ascunse, bogății îngropate, ca să știi că Eu sunt Domnul care te chem pe nume**”. Isa. 45, 3.

Cât despre simțământul cu care trebuie să deschidem Biblia, când voim s'o studiem, o mărturie zice: „Un simțământ al puterii și înțelepciunii lui Dumnezeu și al neabilității noastre de a cuprinde măreția Sa, ar trebui să ne umple de umilință și să ne facă a deschide Cuvântul Său **cu același respect cu care am păși în fața Sa**”. Iar, când venim la Biblie, mintea trebuie să recunoască în ea o autoritate superioară, iar inima și cugetul trebuie să se plece în fața celui mare EU SUNT”.

„A te ruga bine” — zicea Luther adesea — „e mai bine decât o jumătate de studiu”.

Luther scria către un prieten al reformațiunii: „Mai întâi de toate este lucru sigur, că Sfânta Scriptură nu poate fi pricepută nici prin studiu, nici prin rațiune; de aceea, tu trebuie să începi mai întâi cu rugăciune. Roagă pe Domnul să-ți dea în marea Sa îndurare deplina înțelegere a Cuvântului Său. Singurul tâlcuitor al Cuvântului dumnezeesc, este însuși Autorul acestui Cuvânt, după cum El însuși zice: „**Toți vor fi învățați de Dumnezeu**”. Nu aștepta nimic dela studiul tău, nimic dela puterea rațiunii tale; încrede-te numai în Dumnezeu și în influența Spiritului Sfânt. Crede experiențelor mele”.

În singurătatea cămăruței sale, Luther putea fi auzit cum își vărsa sufletul înaintea lui Dumnezeu, în cuvinte pline de adorare, de teamă și de speranță, ca și când ar fi vorbit către amicului său.

Theodorus, zicea despre Luther: „L-am auzit rugându-se; dar, o Dumnezeu, cu ce vieață și spirit se ruga el! Se ruga cu atâta smerenie, ca și cum vorbea cu Dumnezeu, și cu toate acestea, cu atâta încredere, ca și cum vorbea cu un prieten”.

Mai înainte de a deschide Bi-

blia trebuie să ne rugăm călduros pentru luminarea minții. Să nu ne închipuim că suntem destul de pricepuți și înțelepți ca să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu cu propria noastră minte. De câte ori cetim Sfânta Scriptură, să purtăm de grijă, ca Sfântul Spirit să ne dea ajutorul său. „**Fără conducerea Spiritului Sfânt, suntem mereu în pericol să denaturăm Scriptura, sau s'o interpretăm greșit**. Biblia e cetită prea adesea fără niciun folos și în unele cazuri chiar spre rău. Când Cuvântul lui Dumnezeu e deschis fără respect și rugăciune, când gândurile și simțimintele nu sunt îndreptate spre Dumnezeu, sau nu sunt în armonie cu voința Lui, spiritul e întunecat prin îndoială, care, chiar prin studiul Bibliei va fi întărită. Vrajmașul controlează gândurile și insuflă interpretări greșite”. — „Mărturii”.

Când suntem gata să deschidem Biblia, să ne închipuim că suntem în fața lui Dumnezeu, și că El ne vorbește; și să ne rugăm ca și Psalmistul: „**Doamne, deschide-mi ochii ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale**”. Psalm. 119, 18. Apoi, să ne înarmăm cu o bună dispoziție de a asculta, și să zicem ca și Samuel: „**Vorbește, Doamne, căci servul Tău ascultă**”. 1 Sam. 3, 10.

Stând în fața Bibliei, să ne considerăm că stăm în fața lui Dumnezeu, ca și Corneliu, sutașul roman, împreună cu toți cei adunați în casa lui cari, erau convinși că, stând în fața apostolului Petru, trimes de Domnul să le binevestească taina mântuirii ei stăteau înaintea lui Dumnezeu. Corneliu zicea: „**Acum dar, toți suntem aici înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui**”. Fapte 10, 33. Ce poziție demnă și fericită!

Iubite Cetitor, ascultă vocea timpului: „**Ia și citește!**” Citește Biblia la rând, dela început până la sfârșit. Studiază conținutul ei încet și cu multă atenție, cu respect și cu rugăciune fierbinte, pentru luminarea minții. Făcând așa, vei fi fericit!

D. M. F.

Misiunea Internă

Programul pe luna Martie

„... Și pe aproapele tău ca pe tine însuși”

Aceste cuvinte, cari constituie o parte din conversația lui Isus cu un cărturar, conțin un principiu necesar și obligator pentru fiecare creștin. Împlinirea sau neîmplinirea acestuia ne arată starea în experiența noastră creștină. Ioan vorbește despre absurditatea afirmațiunii de a pretinde că iubești pe Dumnezeu, pe Care nu-L vezi, în timp ce pe aproapele, pe care-l vezi, nu-l iubești, nu-l poți iubi sau nu vrei să-l iubești. El vorbește despre aceștia ca despre unii cari mai sunt încă în „moarte” sau în „întunec”. Iubirea a fost cauza pentru care a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume, și tot iubirea a fost aceea care a hotărât pe Isus să-Și dea viața Sa pentru noi, „în timp ce eram încă vrăjmașii Săi”. Este dela sine înțeles, că legătura care leagă cerul de pământ, ar trebui să îmbrățișeze pe toți membrii familiei pământești, și mai întâi de toate pe creștini.

Dacă există însă un timp pe acest pământ, în care ar trebui ca acest principiu să fie transformat în fapt, atunci acel timp este cel prezent. Păcatul a produs prin efectele lui multe răni. Există familii în cari a pătruns boala, mizeria și moartea; și inimi desnădăjduite și fără speranță, amărâte și rănite. Creștinii au de făcut o puternică lucrare. După cum curentul Golfstrom pătrunde cu căldura sa în apele reci ale Oceanului Inghețat de Nord, și contribuie la întreținerea vieții oamenilor, animalelor și plantelor, tot așa ar trebui să se reverse din partea copiilor lui Dumnezeu și asupra acestei lumi reci un curent de iubire tot atât de puternic, pentru ca s'o câștige pen-

tru „viața veșnică”.

În Săptămâna cărții 1941 avem o minunată ocaziune, să realizăm un creștinism al faptelor. Prin vizitele noastre în familii, prin conversațiile noastre cu membrii lor avem ocazia cea mai bună ca să revărsăm în inimile oamenilor „curentul Golfstrom al iubirii dumnezeiești”.

„Și pe aproapele tău ca pe tine însuși”, este porunca lui Isus. Faptul, că ne iubim pe noi înșine, n'are nevoie de dovezi. Pe noi înșine ne iubim foarte mult, uneori chiar prea mult. Iubește deci pe aproapele tău ca pe tine însuși! Cum trebuie îndeplinit acest lucru, ne arată prima parte a conversației lui Isus din Luca 10, 25—37. Acolo stă scris: „Din toată inima, din tot sufletul, cu toată puterea și din tot cugetul”. Cât

este de mare iubirea de mamă atât la oameni cât și la animale, o dovedesc diferitele experiențe din viața zilnică. În clipa primejdiei, puterile mamei, care își vede copilul în pericol, par dublate, împătrite, înzecite. Iubirea de mamă este uriașă, pentru că exercită principiul mai sus amintit, „din toată inima”. Goethe spune: „Nimeni nu poate ști, până nu a încercat, cât de mult pot să crească puterile lui”.

Iubiții mei frați și surori, în această Săptămână a Cărții din 1941, să iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine, și să punem la probă puterile noastre, ca să vedem cât de mult pot ele să crească în slujba iubirii de aproapele, astfel ca să îndeplinim însărcinarea noastră „din toată inima, din tot sufletul, cu toate puterile și din tot cugetul, pentru ca să putem atinge țintele arătate în articolul „Planul”. Dacă se întâmplă acest lucru, nu trebuie să ne îndoim nicio clipă de succes.

Planul pentru Săptămâna Cărții

Timpul Săptămânii Cărții

6 până la 13 Aprilie 1941

Chemarea

Săptămânii Cărții se adresează:

1. Fiecărui bărbat și fiecărei femei:

Rugăm pe toți ca să ofere cărțile și revistele noastre pline de adevărul dumnezeesc rudelor, prietenilor și vecinilor. Indemnăm pe frații și surorile noastre ca să vândă în valoare de cel puțin 60 lei, în această Săptămână a Cărții.

2. Către toți lucrătorii noștri,

cari sunt rugați să ofere pentru Săptămâna Cărții salariul de pe o zi.

3. Către toți colportorii noștri,

cari sunt invitați să sacrifice câștigul celei mai bune zile din Săptămâna Cărții.

4. Către toți membrii și prietenii noștri,

cari nu sunt în situația de a putea vinde literatură. Dânșii sunt rugați, dacă este posibil ca să aducă pe altarul lui Dumnezeu salariul de pe o zi.

5. Către toți copiii noștri,

cari sunt rugați ca să ajungă o jumătate din ținta celor majori.

Succesul

Săptămânii Mari depinde:

a. De înrolarea noastră în Săptămâna Cărții.

Să iubim pe Dumnezeu și pe

aproapele „din tot cugetul“.

b. De rugăciunile noastre

Nicio rugăciune — niciun succes; puțină rugăciune — puțin succes; multă rugăciune — mult succes.

c. De lucrul nostru

Să iubești pe aproapele tău „cu toată puterea ta“.

d. De o bună întrebuințare a timpului nostru

Ce nu se poate întâmpla în 5 minute libere!?

Materialul Săptămânii Cărții:

Literatura pe care a pregătit-o Casa noastră de Editură. Pe lângă pachetele pregătite de Casa de Editură, se poate comanda ori ce alte cărți cari se găsesc pe prețul curent al Editurii,

afară însă de literatura pentru Comunitate.

Calendarul Săptămânii Cărții, 1941.

8 Martie

Comitetul Comunității se adună să pregătească comenzile pentru Săptămâna Cărții.

15 Martie

Se face comanda în Comunitate și se trimete la Editură, spre a avea pachetele la timp.

5 Aprilie

Se are în vedere programul pentru această lucrare, la care participă cu toții.

Puneți o țintă mare și o vei ajunge. Foarte mult se pierde din cauză că se pun ținte prea mici.

Așteaptă lucruri mari de la Dumnezeu, dar întreprinde lucruri mari pentru Dumnezeu.

suflet și așa fi lucrat pentru mântuirea lor cu rugăciuni și cu lacrimi“.

„In ziua aceea Domnul Se va adresa acelor cari se pretind a fi poporul Său, cu întrebarea: „Ce ați făcut voi pentru salvarea sufletelor cari vă înconjoară?“ — „Semănând de-a-lungul apelor“. E. G. White,

Să se spună experiențe.
Luați rapoartele.

ANUNȚ

Ținem să aducem la cunoștința membrilor noștri frumoasa și plăcuta veste că a apărut No. 1 al valoroasei publicații „Conștiință și Religie“ și chiar s'a și trimis în fiecare Comunitate câte un exemplar de probă care poate fi consultat spre a vă convinge de importanța chestiunilor tratate.

Mulțumim pe această cale tuturor Comunităților și membrilor în parte pentru abonamentele ce ni le-au trimis și achitat, asigurându-i că revista a și fost expediată la toate adresele.

Adresăm tuturor membrilor Comunităților noastre un nou și călduros apel de a face abonați noi, și a ne trimete adresele și numele corespunzătoare cât mai curând, pentru ca astfel să facem posibilă pătrunderea acestei reviste în cercuri cât mai mari, ca persoanele cu răspundere să ne poată cunoaște în adevărata lumină de creștini pașnici și doriți de binele țării.

Toate abonamentele se vor trimete pe adresa:

„Conștiință și Religie“
București IV, Str. Mitrop.
Ghenadie Petrescu 116.

(Urmare dela pag. 13).

pa cu lei împreună cu familiile lor. Și ei au fost aruncați și rușiți în bucăți de lei.

Iată deci, copii, că Dumnezeu vine în ajutorul celor cu inima curată, căci El este în ajutorul lor în nevoie. El rămâne lângă ei și îi salvează. El îi salvează din mâna celor necredincioși și îi ajută pentru că ei își pun încrederea în El.

Cincisprezece minute misionare

Sabatul dela 1 Martie

Subiect Misionar: „Trebue să facem o lucrare mai mare în aceste timpuri. Comunitatea lui Hristos a fost organizată pentru scopuri misionare. Și Domnul dorește să vadă întreaga Comunitate căutând căi și mijloace prin cari mici și mari, bogați și săraci, să poată auzi solia adevărului“. — „Mărturii“, vol. 6, p. 29.

Să se spună experiențe.
Luați rapoartele.

Sabatul dela 8 Martie

Subiect Misionar: „In Comunitate se află un număr mare de oameni. Faceți dar să se formeze mici grupe dintre ei, cari să lucreze pentru câștigarea celor necredincioși. Dacă într'un loc sunt numai doi sau trei cari cunosc adevărul, să se organizeze într'o societate de lucrători“. — „Mărturii“, vol. 7, p. 22.

Să se spună experiențe.
Luați rapoartele.

Sabatul dela 15 Martie

Subiect Misionar: „Membrii Comunității să-și aducă aminte de faptul că numele lor scris în registrul Comunității nu va fi de ajuns pentru mântuirea lor. Ei trebue să arate că sunt

primiti de Domnul, dovedindu-se niște lucrători nedați de rușine. Membriilor le revine o parte de lucru mai mult decât își pot da ei seama. Toți aceia cari cred adevărul, să înceapă să lucreze pentru mântuirea altora“. — „Mărturii“, vol. 9, pag. 39—42.

Să se spună experiențe.
Luați rapoartele.

Sabatul dela 22 Martie

Subiect Misionar: „Dumnezeu va face lucruri mari, dacă noi vom veni credincioși și umiliți la picioarele Sale. Mai mult decât o mie vor fi convertiți într'o singură zi, și cea mai mare parte dintre ei își vor datora convertirea lor cetirii scrierilor noastre“. — E. G. White in *Review and Herald*, 1885.

Sabatul dela 29 Martie

Subiect Misionar: „Acei cari neglijează datoria lor în cămin și printre vecini, prin necredincioșia lor, se despart de Dumnezeu. La ziua Domnului, mulți vor sta înaintea noastră și vor zice: „Sunt pierdut! Sunt pierdut! Și tu, nu m'ai avertizat niciodată; tu niciodată nu m'ai invitat să viu la Isus. Dacă așa fi crezut și eu ca tine, atunci așa fi avertizat pe orice

GROAPA CU LEI

În seara următoare, erau cu toții adunați din nou în camera copiilor. Cei mari citeau, iar copiii așezați în jurul mesei lucrau traforaj. O casetă frumoasă era aproape complet încheiată. Fiecare din cele trei persoane mai mari dădea câte o mână de ajutor numai micuța Lya, poate pentru că nu se pricepea, nu se amesteca în lucrul lor, ci se gândea la ceva, încruntându-se din când în când.

— La ce te gândești Lya? o întrebai zâmbind.

— Dragă mătușică, eu aș muri de frică dacă m'aș întâlni cu un urs! oftă Lya.

— Ei cum așa?, doar eu știu că tu ești fetiță credincioasă.

— Da, eu sunt fetiță credincioasă, zise Lya, târăgânând fiecare cuvânt și plecând rușinată capul în jos.

— Da, scumpo, zâmbi eu, știu că ești fetiță credincioasă. Ei bine, află atunci că bunul Dumnezeu păzește pe copiii credincioși; și dacă tu te-ai întâlni cu un urs eu cred că bunul nostru Tată cerească i-ar închide gura ca să nu-ți poată face vreun rău. Crezi?

Lya zâmbi neîncrezătoare. Ceilalți lăsară lucrul și erau atenți să audă despre ce era vorba.

— Da, da, continui, este adevărat ceea ce îți spun, și știu chiar o întâmplare adevărată pe care am citit-o în Biblie, despre niște lei cărora Dumnezeu le-a închis gura ca să nu poată face vreun rău profetului Daniel.

— O poveste cu niște lei, ne interesează foarte mult pe toți, zise Nicușor; spune-o mătușico dragă și noi vom asculta.

Bine, atunci ascultați ce-au făcut odată niște lei:

Cam cu 600 de ani înainte de nașterea Domnului Isus Hristos, a venit Nabucodonosor, regele Babilonului, în jurul Ierusalimului și îl asedia. Regele păgân cuceri orașul și duse mulți prizonieri în Babilonia. Printre acești prinși

de războiu erau și tineri de neam împărătesc, iar Daniel era unul dintre aceștia. El slujea adevăratului Dumnezeu și lucra în toate cu credincioșie. Cu toate că trăiau printre păgâni cari erau idolatri, el nu se abătuse de loc de pe calea Domnului. După un timp el primi chiar poziții înalte în stat și slujă cu credincioșie regelui său, după cum era credincios și lui Dumnezeu.

Însă dacă regele ar fi poruncit să facă ceva ce n'ar fi fost după voia lui Dumnezeu, Daniel nu l-ar fi ascultat, și Dumnezeu îl binecuvântă foarte mult și-i dădu înțelepciune și multă inteligență.

După mai mult timp, când Daniel era bătrân și peste Babilonia domnea un alt rege numit Darius, credința lui față de Dumnezeu a fost greu încercată. Regele se gândea să-l pună pe Daniel mai mare peste toți dregătorii din țară, pentru că văzuse în el un duh de mare înțelepciune așa ca toți dregătorii și toate căpeteniile să-i dea socoteală de tot ce făceau.

Însă aceștia erau plini de ură în contra lui Daniel, căci el nu permitea nicio nedreptate sau necinste, și aceasta o știau ei bine.

Dar ei mai știau și aceea că nu-l puteau învinui cu nimic și că nu găseau în el niciun lucru vrednic de mustrare. De aceea ei au făcut un plan plin de viclenie și răutate. Ei rugară pe rege să dea o poruncă împărătească care să spună că: oricine va înălța în timp de 30 de zile rugăciuni către vreun Dumnezeu sau către vreun om, afară de împărat, să fie aruncat în groapa cu lei.

Regele care nu bănuia viclenia lor, încuviință propunerea și o întări ca pe o poruncă împărătească. Acum ei nu mai puteau de bucurie.

Ei îl cunoșteau destul de bine pe Daniel și știau ei că el nu va asculta de această poruncă. Ei știau că el va rămâne credincios

lui Dumnezeu și că se va ruga și de-acum înainte Lui, după cum se rugase și până atunci. Și într'adevăr că nu s'au înșelat, căci Daniel de trei ori pe zi stătea pe genunchi și se ruga lui Dumnezeu mulțumindu-I și laudându-L. Pentru că Daniel ținea ferestrele totdeauna deschise, dușmanii îl puteau vedea cu ușurință. Apoi se duseră la rege și îl pârîră acolo.

Regele rămase uimit când auzi aceasta și se strădui din răspuțeri să-l salveze pe Daniel. Însă oamenii aceia stăruiau, explicând regelui că el trebuia să-și mențină porunca pe care singur o dăduse, și să aplice pedeapsa. Cu inima plină de durere, regele își dădu în sfârșit învoiala ca să-l arunce pe Daniel în groapa cu lei. Însă lui Daniel îi spuse:

— Dumnezeul tău, căruia me curmat îi slujești, El să te scape!

Și Dumnezeul lui l-a ajutat într'adevăr.

Intrarea în groapă fu închisă cu o piatră mare și regele s'a întors trist în palatul său. El nu mâncă și nu bău nimic și nu a putut să doarmă toată noaptea. A doua zi dis de dimineață se duse la groapă, căci el credea că Dumnezeul lui Daniel îl putea salva chiar și din groapa cu lei. Regele strigă pe Daniel, și el răspunse regelui că Dumnezeu trimisese pe îngerul său care a închis gura leilor, așa că aceștia nu nu i-au făcut niciun rău. Atunci regele s'a bucurat nespun de mult și porunci să-l scoată pe Daniel afară și iată că nu s'a găsit nicio rană pe el, și nici măcar nu fusese atins.

Și era într'adevăr curios și ne mai pomenit că aceste grozave animale de pradă cari de obicei sfâșie imediat pe oricine vine în apropierea lor au rămas totuși atât de liniștite lângă Daniel nefăcându-i niciun rău. Însă acela care prin apariția sa liniștise animalele sălbatice, era îngerul Domnului.

Acum însă regele porunci ca aceia cari pârîseră pe Daniel, să fie aruncați în locul lui în groa-

(Urmare la pag. 12).

Cercul Misionarilor Voluntari

Programul din luna Martie

Săptămâna a treia și a patra

Cuvântare: „Fii model!”

Texte biblice: 1) Datoriile creștinului: 1 Tim. 4, 12; 1 Tes. 5, 23. 2) Drumul spre împlinirea lor: Col. 2, 10; Gal. 2, 20; Ps. 119, 9—11. 3) Câțiva pași pe acest drum: 2 Pet. 1, 5—8; Col. 3, 14. 15.

Vieța noastră ar trebui să fie o predică. Multe din cele mai bune predici sunt predicile fără cuvinte. O tânără a avut ocazia să constate, că îmbrăcămintea ei ținea altora o predică. Zilnic ea trebuia să treacă prin oraș, mergând la lucrul ei. Ea părea a fi cu totul altfel decât celelalte fete, cari mergeau cu același tramvaiu. Intr'una din zile, încasatorul i-a zis:

— Scuzați domnișoară, dacă vă pun o întrebare. Dvs ați atras zilnic atențiunea mea prin simplitatea îmbrăcăminții dvs și aș vrea să știu, de ce vă îmbrăcați așa.

— Pot eu însă, să vă întreb mai întâiu ceva, înainte de a răspunde la întrebarea dvs? a zis ea.

— Sigur.

— De ce purtați dvs această uniformă?

— Eu fac acest lucru ca oamenii să vadă, că eu sunt angajat la Societatea Tramvaielor.

— Eu însă mă îmbrac în felul acesta, pentru ca oamenii să vadă, că eu urmez Domnului Isus Hristos.

Aceasta este într'adevăr o cauză destul de puternică, pentru ca noi să nu ne luăm după modelele acestei lumi. O pildă este mai bună și mai eficace decât multe cuvinte.

Studiul istoric: „SBORUL SOLIEI ADVENTE SPRE AFRICA”

Continental african este așa de mare, popoarele și limbile sale sunt așa de diferite, încât evanghelizarea lor prezintă o mare problemă misionară. Numai aducându-ne aminte de făgăduințele lui Dumnezeu și de puterea Sa putem câștiga convingerea, că El va face să răsară lumina Sa și în aceste locuri întunecate ale pământului, ajungând până la cele mai îndepărtate popoare. Timp de secole întregi, Africa a rămas în cel mai des întunec, și milioanele sale în umbra morții, fără Dumnezeu și fără o limbă fixată prin scris. Venind timpul sfârșitului, a început pentru Africa o epocă nouă. Exploratorii au străbătut acest continent în lung și în lat. Misionarii s'au simțit îndemnați a pătrunde în întunecul ținuturilor ne-

cunoscute. Dela anul 1844 încoace, sosind ceasul judecării lui Dumnezeu și luând ființă Mișcarea adventă, providența divină a accelerat deschiderea acestui continent. Stațiuni misionare au fost întemeiate și Biblia, sau părți din ea au fost traduse în 120 limbi și dialecte africane.

În timpul unei mari conferințe misionare, ținută acum câțiva ani la Londra, venise solia mișcătoare: „Africa așteaptă!” Aceeași solie ne este și nouă adresată astăzi din partea Africei întregi. Și prima chemare ce ne-a venit din partea Africei, a fost o invitație să venim acolo, pentru a lucra între Europeanii din coloniile africane de Sud. Conferința Generală avea tocmai loc în anul 1886, în care sosise această invitație din Africa, aducând fraților știrea îmbucurătoare că în acest continent se găsesc păzitori ai Sabatului, cari ne roagă să le trimitem lucrători misionari. Această rugămintă fusese însoțită de un mandat poștal de 250 dolari, sumă trimisă pentru acoperirea în parte a cheltuielilor de călătorie. Frații cari se adunase cu ocazia Conferinței Generale, au plâns de bucurie, când au primit această veste din partea acelor doi frați Van Druten și P. Wessels, din Africa de Sud, pe cari ei încă nu-i cunoșteau.

Cine au fost acești oameni și cum găsiseră ei adevărul Sabatului? Acești doi bărbați erau coloniști olandezi și lucrau în regiunea diamantiferă și în statul Orange. Independent și fără a se cunoaște întreolaltă, fiecare din ei găsise adevărul Sabatului și anume, în modul următor:

Cu câțiva ani în urmă, Domnul vindecase pe P. Wessels de o boală grea. Predându-se din nou Domnului, el simțea remușcări din cauza botezului. Diaconul Bisericii olandeze, reformate, cu care se consătuia, îi zise că n'ar fi absolut necesar să fim scufundați sub apă cu ocazia botezului. Apoi i-a zis, că, dacă am lua Biblia atât de exact, atunci ar fi nevoie să sfințim ziua a șaptea din săptămână ca zi de odihnă. Acest răspuns a dat de gândit fratelui nostru. Până acum însă păzise Dumineca cu mai mare sfințenie decât ziua Sabatului. Muștrând odată pe unul dintre frații săi, care-și înhamase catării într'o Duminecă, acesta îi obiectase, că dacă ar dori să păzească cele scrise în Biblie cu atâta strictețe, atunci ar fi mai bine să sfințească ziua Sabatului, ziua a șaptea din săptămână, fiindcă Biblia recunoaște numai această zi ca zi de odihnă. Atunci el studiă cu atât mai

mult Sfânta Scriptură și se convinsese în curând că Sabatul poruncii a patra este obligatoriu. De aceea el se simți îndemnat să-l păzească. Însă el nu știa că există încă alți creștini, cari păzesc la fel această zi.

Aproape în același timp începea și Van Druten să cerceteze Sfânta Scriptură, recunoscând adevărul Sabatului și începând să sfințească ziua Domnului. El însă nu știa că mai trăia cineva, care face același lucru. Peste scurt timp însă a primit câteva din revistele noastre, cari l-au întărit în credința sa. Aceste scrieri fuseseră aduse în Africa de către W. Hunt, care primise adevărul Sabatului cu câțiva ani în urmă la Nevada. Providența divină a condus în așa fel pe acești doi bărbați, Van Druten și Wessels, încât ei s'au întâlnit, având ocazie să comunice unul altuia experiențele lor personale. Amândoi au intrat în strânse legături cu bărbatul care le aduseseră scrierile și care le vorbise despre lucrarea noastră. În anul 1886 au trimis apoi rugămintea sus amintită în America. Urmarea a fost, că fr. D. A. Robinson și C. L. Boyd, împreună cu familiile lor, au fost trimiși în Africa de Sud ca misionari, și în Iulie 1887 au sosit în Cape-Town. La sosirea lor, ei au găsit 40 de persoane, cari serbau ziua Sabatului, găsind pe temeiul Cuvântului divin această zi ca adevărată zi de odihnă. În orașul Beaconsfield a fost organizată după o lună prima Comunitate a Adventiștilor de Ziua a Șaptea în Africa, cu 21 de membri. În curând acest număr se ridică la 45 de membri. Se construiește apoi o capelă. De asemenea se procură un cort pentru prelegeri, un lucru care era pentru populația de acolo ceva nou. Solia adventă s'a răspândit de aici mai departe, a prins rădăcini, devenind o lumină într'un loc întunecos.

Studiul geografiei misionare: „GUIANA”

Guiana este o țară situată în Nordul Americii de Sud. Suprafața ei este de 2 milioane km pătrați, fiind în cea mai mare parte muntoasă. Clima este tropicală și atât fauna cât și flora sunt foarte bogate. La Răsărit și la Sud sunt păduri seculare. Interiorul țării este populat de triburi indiene. În colonii se găsesc negri și asiatici. Guiana este împărțită în trei părți: Guiana engleză cu capitala Georgetown, Guiana franceză cu capitala Cayenne și Guiana olandeză cu capitala Paramaribo.

Istoria soliei advente începe aici în anii optzeci din secolul trecut. W. J. Boynton, reprezentantul Editurii noastre din New York, a încărcat pe un

vapor, care plecă în Guiana engleză, scrierile noastre în butoaie și pachete, pentru ca să fie răspândite acolo. Căpitanul vaporului promisese a răspândi aceste scrieri în Guiana. Sosind în portul de destinație, el a debarcat și a împrăștiat scrierile noastre pe stradă. Revista „Semnele Timpului” căzu și în mâna unei femei. Ea a citit această revistă și a început după

scurt timp să păzească Sabatul. Alții au urmat exemplului ei. Această femeie trimise apoi revista la adresa surorii sale și urmarea a fost că și alții au primit adevărul. În anul 1893 a plecat fr. Kneeland la Georgetown și începând de atunci câmpul a fost lucrat în mod sistematic din partea misiunii noastre.

P. H. Hermann

EVANGHELISTUL LAIC

Partea evanghelistului laic în vestirea soliei îngerului al treilea

O cruciată de câștigare de suflete

Incheindu-se un an și începând un nou an, ni se oferă mai departe ocazia minunată pentru lucrarea laică de evanghelizare. Acuma trebuie făurite planuri pentru adunări în cercuri mai restrânse și pe urmă publice. Dar să se procedeze în armonie cu sfaturile de mai jos. Sunt mai multe detalii cari trebuie luate în seamă la pornirea la o astfel de lucrare de salvare de suflete. De exemplu:

1. Pregătirea personală.
2. Selecționarea și distribuirea literaturii care să trezească interes.
3. Locul adunării.
4. Înrolare de noi ajutoare.
5. Planuri pentru anunțarea adunărilor.
6. O aranjare bună și potrivită a subiectelor.

Prin lucrarea cu Revista de toamnă s'a trezit în inima multora un interes pentru solia noastră. Predicatorul laic și lucrătorul biblic au acuma o ocazie excelentă de a desvolta acest interes pentru a aduce roade. Un program de evanghelizare strict și bine echilibrat este datoria să-l întocmească fiecare Comunitate și rezultatul va fi câștigarea de noi membri în istoria lucrării noastre. Dumnezeu să binecuvinteze orice efort în această cruciată de câștigare de suflete, care să fie cea mai bogată în roadele ei. Pentru aceasta invităm pe toți predicatorii laici de pretutindeni la o nouă și mai deplină consacrare.

Porunca Mântuitorului: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”, nu se referă numai la slujitorii Evangheliei întăriți prin binecuvântare și angajații Conferințelor, ci la toți aceia cari ducând o viață umilă și sfântă, au consacrat inimile și energia lor servirii lui Dumnezeu. Bărbați și femei, cari iubesc pe Domnul și simt o răspundere pentru alte suflete, se vor angaja în lucrarea roditoare a pre-

dicatorilor laici. Domnul poate pregăti și folosi astfel de suflete credincioase și de sine stătătoare pentru a duce lumii vestea cea bună a mântuirii prin Hristos, care zicea: „Urmați-mă și vă voi face pescari de oameni”.

Dacă un frate laic a primit cu sinceritate pe Isus în inima sa simțind nevoia de a lucra pentru mântuirea semenilor săi, este demn de sprijinul moral și încurajare entuziastă a întregii Comunități. Succesul eforturilor sale depinde într-o mare măsură de atitudinea pe care o iau coreligionarii săi. Spiritul lui Dumnezeu pregătește bărbați și femei pentru o servire activă în via Domnului. „Cei cari stau ca conducători în Comunitate, trebuie să înțeleagă că porunca Mântuitorului este dată pentru toți cari cred în numele Său. Dumnezeu vrea să trimeată în via Sa pe mulți cari nu s'au consacrat slujirii prin punerea mâinilor peste ei”. — „Faptele Apostolilor,” p. 110.

În zilele apostolice, persecuția venind peste Biserică, apostolii continuau lucrarea lor la Ierusalim, pe când membrii laici „s'au împrăștiat prin țările Iudeei și Samariei”. Poate că credincioșii s'au compătimit singuri regretând pierderea averilor lor, dar, inspirați de duhul divin al servirii și simțind o adâncă și deplină iubire pentru sufletele pierdute, au fost voioși să facă orice sacrificiu pentru cauza adevărului. Sub conducerea Spiritului Sfânt „cei ce se împrăștiaseră, mergeau din loc în loc, și propovăduiau Cuvântul”. Rezultatele acestei mișcări misionare laice au fost pe deplin satisfăcătoare. Raportul biblic ne spune că, pe când Filip predica pe Hristos în orașul Samariei, „noroadele luau aminte cu un gând la cele spuse de Filip, când au auzit și au văzut semnele, pe cari le făcea... Și a fost o mare bucurie în cetatea aceasta”.

Biserica celor rămași a fost binecuvântată cu aceleași daruri ca și

Biserica apostolică. „Făgăduința Mântuitorului față de ucenicii Săi este și făgăduința față de Biserică Sa în zilele din urmă”. — „Hristos, Lumina Lumii”. Deci vestirea în lume a ultimei solii de avertizare trebuie să se facă din partea rămășiței poporului lui Dumnezeu. Intreaga Biserică trebuie invitată să îplinească această răspundere mare. „Este o greșală fatală a susține că lucrarea de salvare de suflete cade numai în sarcina slujitorilor Evangheliei. Credinciosul umil și consacrat, asupra căruia Stăpânul viei a pus o răspundere pentru suflete, trebuie încurajat de bărbații pe a căror umeri Domnul a pus răspunderi și mai mari”. — „Faptele Apostolilor”, p. 110.

Cauza lui Dumnezeu pe acest pământ are astăzi nevoie de exemple vii, consacrate, devotate adevărului biblic. Dumnezeu chiamă bărbați și femei din toate păturile sociale, cari au cunoștința Cuvântului lui Dumnezeu, să intre în lucrarea activă pentru El. Făgăduința pentru acești lucrători de sine stătători este că, Cuvântul Lui nu se va întoarce pustiu, ci, va aduce roade pretutindeni unde va fi trimis. Predicatorul laic credincios are o parte foarte importantă în vestirea soliei îngerului al treilea. Mișcarea predicatorilor laici a fost organizată pentru o lucrare agresivă de câștigare de suflete. Mulți au pornit în numele Invățătorului lor, și Domnul a binecuvântat în măsuri bogate eforturile lor, dându-le o recoltă bogată de suflete. Spiritul Profeției declară:

„Sute, chiar mii de suflete, cari au auzit solia mântuirii, stau în piață fără lucru, când ei ar putea fi angajați într-o ramură de servire activă. Acestora Hristos le zice: „De ce stați aici toată ziua fără lucru?” și pe urmă mai adaugă: „Duceți-vă și voi în via mea”. Cum se poate că atâția nu răspund chemării? Este, pentru că se simt scuzați întrucât nu stau pe amvon? Să facem să înțeleagă că, este de făcut o mare lucrare, în afară de amvon, prin mii de membri laici consacrați”. — Idem pp. 110, 111.

Dumnezeu a așteptat mult până ce spiritul servirii a însuflețit bărbați și femei să poată intra în via Domnului pornind să semene sămânța cea scumpă, care la timpul potrivit să aducă roade bune.

ANUNȚ

Se caută un șofer capabil pentru a lucra în București cu o mașină pusă pe numele lui. Doritorii se vor adresa imediat la Uniune, fr. Diaconescu, având și o bună recomandare din partea Comunității și a Predicatorului.

Cercul Tabita

Programul pe luna Martie

Iubirea de aproapele

Originea iubirii de aproapele este în Dumnezeu. Dumnezeu este iubire. Privind la dovezile de iubire ale lui Dumnezeu începem să simțim și noi această iubire de aproapele. Prin minunata pildă a Samariteanului Milos, Isus ne-a înfățișat adevărata iubire de aproapele: „Un învățător al Legii s'a sculat să ispitească pe Isus și I-a zis: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?” El a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși”. „Bine ai răspuns” i-a zis Isus; „fă așa, și vei avea viața veșnică”. Dar el, care voia să se îndreptățească, a zis lui Isus: „Și cine este aproapele meu?” Isus a luat din nou cuvântul, și a zis: „Un om se coboră din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, cari l-au desbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut sdravăn, au plecat, și l-au lăsat aproape mort. Din întâmplare, se pogora pe același drum un preot; și când a văzut pe omul acesta, a trecut înainte pe alături. Un Levit trecea și el prin locul acela; și când l-a văzut, a trecut înainte pe alături. Dar un Samaritean care era în călătorie, a venit în locul unde era el, și când l-a văzut i s'a făcut milă de el. A doua zi când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangiuului, și i-a zis: „Ai grijă de el, și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere”. Care dintr'acești trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari?” „Cel ce și-a făcut milă cu el”, a răspuns

învățătorul Legii. „Du-te de fă și tu la fel” i-a zis Isus”.

În felul acesta Domnul Hristos a răspuns la întrebarea cărturarului: „Cine este aproapele meu?” După câte vedem, acest Fariseu nu era un suflet căutător de adevăr, căci venise cu această întrebare ca să ispitească pe Domnul. Isus îi atrăsese mai întâi atenția asupra Legii. Cărturarul, ca un cunoscător al ei își dădea bine seama că nu o împlinește și ca să se îndreptățească în fața Domnului el pusese întrebarea: „Cine este aproapele meu?”.

Samariteanul, pe care îl descriese Isus în parabolă avea un suflet cu totul deosebit de cel al Fariseului. Pe lângă principiile cele bune pe cari le avea, poseda și o inimă simțitoare și profund compătimitoare la vederea suferințelor.

Exemplul cel mai sublim despre iubirea de aproapele l-a arătat Isus Hristos când primi să se jertfească pentru mântuirea noastră. El nu putuse să stea departe de noi, ci întocmai ca și Samariteanul din parabolă „a venit în locul” unde eram noi, căutând să mântuiască ce era pierdut. Luca 19, 10.

Domnul apreciază toate faptele de iubire cari sunt determinate de aceleași motive cari l-au determinat și pe El să vină și să ne caute. Lucrul acesta Domnul l-a accentuat în mod deosebit când a zis: „Și oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți... adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata”.

Dar chiar aici pe pământ pri-

mește creștinul răsplata pentru faptele lui de milă, răsplata unei bune conștiințe înaintea lui Dumnezeu, gustând chiar de pe acum fericirea viitoare.

Cine seamănă milă și iubire, va secera milă și iubire. Faptele de milă și iubire vor însoți pe credincioși și le vor asigura o veșnică răsplătire potrivit cu făgăduințele Domnului Hristos din Matei 25, 32—40.

CERCURILE TABITA ÎN PLINA ACTIVITATE

În iarna aceasta surorile noastre, membre ale Cercurilor Tabita, au avut de lucru mai mult ca oricând, căci lipsa și nevoile celor din jurul lor a fost mai mare ca altădată. Pe lângă că au îmbrăcat mulți copii săraci, au dat alimente și hrană la multe familii sărace, ele au mai lucrat și la pregătirea de flanele de lână, mănuși și ciorapi de lână pentru a fi împărțite la cei concentrați. Cu multă bucurie au dat din tot ce au putut pentru fondul de ajutorare în Comunele lor. Când voiu primi adevărurile dela fiecare atunci am să le public. Afară de aceasta în multe Comunități cantinele cu bucătăriile pentru săraci, hrănesc gratuit mulți copii săraci dându-le în fiecare zi regulat câte o mâncare caldă bine pregătită și îndestulătoare, la alții li se dă alimente și lemne pentru toți cei ai casei. Pentru toate acestea bunul Dumnezeu să fie lăudat, El care nu va lăsa nerăsplătită nicio faptă bună.

Organizația lucrării de binefacere dorește ca să facă un film cu toate Cercurile Tabita din țară, cu toate cantinele pentru săraci, și cu orice lucrare de binefacere. Pentru aceasta sunteți rugați ca să ne trimeteți câte o fotografie cu Cercul de binefacere Tabita, cu bucătăriile ce le aveți sau cu alte lucrări pentru binele obștesc. De asemenea și adevărurile primite pentru ajutoarele date în natură.